

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 12/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť R. H., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 a základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 8/2010 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2010 doručená sťažnosť R. H., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj obsahovo totožných práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 8/2010 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 129/2007-1031 z 1. októbra 2009 uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní päť a pol roka, pričom ho pre výkon trestu zaradil do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku podal odvolanie sťažovateľ aj prokurátor. Krajský súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 5 To 8/2010-1081 z 27. apríla 2010, pričom napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a sťažovateľa uznal vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní desať rokov a na výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Odvolanie sťažovateľa zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd pri rozhodovaní o podaných odvolaniach nerozhodoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Krajský súd *„celé svoje konanie a posudzovanie merita veci a veškerú jeho rozhodovaciu činnosť upriamil a ustálil jednostranne na dôvodoch v odvolaní prokurátora“*. Následne krajský súd *„rozhodol na tom istom skutkovom základe ako súd 1. stupňa, ale bez toho, aby odvolací súd sám aj procesne hmotne sám vykonal dôkazy, ktoré ho viedli ku zmene právnej kvalifikácie na trestný čin prísnejšie trestný, naviac so zvýšením mi trestu až na 10 (desať) rokov“*. Podľa názoru sťažovateľa *„Ak odvolací súd sám nevykonal, alebo nedoplnil dokazovanie náležitým procesným postupom, mal potom*

rozhodnúť podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) resp. aj a) Trestného poriadku a vec vrátiť súdu 1. stupňa na doplnenie dokazovania a na nové prejednanie a rozhodnutie“.

Sťažovateľ tiež uviedol, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho zaradení pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia nezohľadnil skutočnosť, že vo výkone trestu odňatia slobody „*nikdy v živote nebol*“, a vo vzťahu k svojim predošlým odsúdeniam poukázal na skutočnosť, že „*sa v súdom uloženej skúšobnej dobe riadne osvedčil*“.

Postupom krajského súdu bolo podľa názoru sťažovateľa porušené jeho právo na spravodlivý proces, keďže ako obžalovaný nemal „*skutočnú možnosť reagovať a erudovane predniesť svoje argumenty proti argumentom prokurátora, nakoľko ani samotný krajský súd v tomto smere nepostupoval objektívne a rovne, ale prejednikoval svoju údajnú vinu na tvrdeniach prokurátora, ktorý, hoci sa snažil poukázať na dáke expertízne závery, ide zjavne o pochybné dôkazy a úkony vôbec nepresvedčivé, ktoré s určitou nevyhnutnosťou nevyklúčujú akýkoľvek iný záver*“.

Krajský súd tiež podľa názoru sťažovateľa porušil princíp rovnosti zbraní a zásadu kontradiktórnosti konania, a to z dôvodu, že sťažovateľ nemal možnosť priamo reagovať na tvrdenia prokurátora, ktoré si „*krajský súd bez akéhokoľvek ďalšieho procesného postupu osvojil, a to aj bez vykonania nevyhnutných úkonov pre jeho podstatne odlišné závery oproti záverom súdu prvého stupňa*“.

V prospech sťažovateľa nebola vyhodnotená žiadna poľahčujúca okolnosť, ani skutočnosť, že „*som od samého začiatku v podstate spolupracoval s OČTK (orgány činné v trestnom konaní; pozn.), a doznal som, že som užívateľom návykových látok.*“, pričom „*pomer poľahčujúcich okolností u mňa zjavne preyšuje nad okolnosťami priťažujúcimi.*“ Vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam, na ktoré mal krajský súd pri rozhodovaní prihliadať, sťažovateľ uviedol: „*...priznanie sa a spolupráca s OČTK, oľutovanie, zahladenie odsúdenia, posudok znalcov o vyšetrení môjho duševného stavu a fakt, že som nikdy nebol vo vezení a že nie som a ani sa necítim byť zločincem v pravom zmysle slova*

napr. ja nie som vrah a nikdy som nikomu neublížil ani neúmyselne, nikdy som nič a ani nikomu neukradol a pod.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej namieta spôsob, akým krajský súd hodnotil dôkazy, ktoré vykonal okresný súd, a poukazuje na skutočnosť, že síce bol užívateľom návykových látok, avšak sám pervitín, z ktorého výroby bol obžalovaný, nikdy nevyrábala ani nepredával, iba ho kupoval „od neznámych dilerov“ a následne ho miešal „v studenej vode spoločne s tabletou obsahujúcou pseudoefedrín (ktorú som si voľne kúpil v každej lekárni), čím som získal väčšie množstvo účinnej návykovej látky na uspokojenie svojej potreby. Z toho dôvodu sa u mňa našli iba stopy po amfetamíne – metamfetamíne a po pseudoefedríne.“. Sťažovateľ ďalej poukázal na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom, osobitne na svedecké výpovede, ktoré sú podľa jeho názoru ovplyvnené snahou svedkov „odvrátiť akúkoľvek pozornosť, že vlastne sami sú páchatelmi minimálne v rovine trestného činu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona“, resp. v jednom prípade mal svedok vypovedať pod nátlakom vyšetrovateľa. Rozsudok krajského súdu sťažovateľ považuje v tejto súvislosti za nedostatočne odôvodnený, keďže krajský súd „bez ďalšieho právne relevantného podkladu len paušálne opakuje tvrdenia prokurátora z jeho odvolania a vytýka chyby súdu 1. stupňa“.

Napokon sťažovateľ namieta skutočnosť, že hoci „odvolaním proti rozsudku OS – KE II (okresného súdu; pozn.) podal a uplatnil riadny zákonný opravný prostriedok ... táto skutočnosť vyšla na ujmu mojich základných práv a slobôd, ktoré má na mysli ods. 4 čl. 12 ústavy SR“.

V závere sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Konaním a postupom Krajského súdu v Košiciach rozsudkom 5 To 8/2010 z 27.04.2010 bolo porušené základné právo R. H. uvedené v čl. 6 ods. 1,2,3, dohovoru a v článku 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2,3, ústavy SR a v článku 12 ods. 4 ústavy SR, prípadne iné ďalšie porušenie článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie ústavný súd zistí.

2. Rozsudok 5 To 8/2010 Krajského súdu v Košiciach z 27.04.2010 zrušuje vo výroku o vine s treste a ukladá vo veci znova konať a rozhodnúť na prvom stupni súdu s tým, aby

boli dôsledne zachované procesné záručky a právo na spravodlivý proces za súčasného zachovania zásady v ods. 4 článku 12 ústavy SR.

3. Krajskému súdu v Košiciach ukladá uhradiť sumu vo výške 5000 (päťtisíc) eur R. H. z titulu nespravodlivého postupu v procese Krajským súdom vedenom proti nemu.

4. Krajskému súdu v Košiciach ukladá uhradiť trovy právneho zastúpenia odsúdeného R. H. podľa priznania – rozhodnutia o týchto trovách ústavným súdom SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a v súvislosti s ním aj porušenie svojho základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj porušenie obsahovo

totožných práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru postupom krajského súdu a jeho rozsudkom z 27. apríla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 8/2010.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia) orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05), je možné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v prvom rade pripomína, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne, s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

1. K zásahu do základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo podľa sťažovateľa dôjsť postupom krajského súdu, ktorý nevzal do úvahy žiadne poľahčujúce okolnosti svedčiace v prospech sťažovateľa a zaradil ho pre výkon trestu do ústavu pre výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd k tejto skutočnosti v sťažnosťou napadnutom rozsudku uvádza: „Obžalovaný R. H. vo výkone trestu ešte nebol a aj z toho dôvodu, a tiež vzhľadom na mieru jeho narušenia, odvolací súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia hoci ako páchatel'a obzvlášť

závažného zločinu ho mal zaradiť do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.“

Zaradenie páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody upravuje Trestný zákon v § 48, pričom v odseku 3 určuje pre páchatel'ov obzvlášť závažných zločinov zaradenie do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. V danom prípade teda krajský súd postupoval v súlade so zákonom a v prospech sťažovateľa. Práve tento postup krajského súdu, ako aj skutočnosť uloženia trestu na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby nasvedčujú tomu, že krajský súd pri rozhodovaní neopomenul vyhodnotiť v prospech páchatel'a poľahčujúcu okolnosť, ktorou je v jeho prípade s ohľadom na znenie § 38 Trestného zákona iba priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho oľutovanie.

Pokiaľ ide o námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu, že tento sa mal iba obmedziť na prevzatie odvolacej argumentácie okresného prokurátora, ústavný súd podrobne preskúmal vyžiadaný trestný spis okresného súdu sp. zn. 3 T 129/07, ako aj sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu a v spojitosti s ním aj rozsudok okresného súdu č. k. 3 T 129/2007-1031 z 1. októbra 2009, pričom dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

K dôvodom svojho rozhodnutia sa krajský súd podrobne vyjadril na strane 8 až 10 napadnutého rozsudku, pričom okrem iného uviedol: „*Obhajobná argumentácia obžalovaného R. H. z pohľadu hodnotenia krajského súdu neobstojí a to preto, lebo z výpovedí svedkov A. H., M. B., L. P., M. K., D. Č., J. G., G. T., R. P., T. K., M. T., M. F., Š. P., I. F., J. M. a S. S. je zrejmé, že všetci vedeli o tom, že obžalovaný R. H. vyrábala pervitín, ktorý si od neho prevažná väčšina uvedených svedkov zabezpečovala, či už kúpou alebo ako protislužbu za ubytovanie, stravu, za zabezpečenie chemických látok a iných prostriedkov potrebných na výrobu omamných a psychotropných látok. Uvedené výpovede svedkov sú podložené prepismi hovorov a SMS správ, záznamov telekomunikačných prevádzok medzi obžalovaným R. H. a týmito svedkami. Svedok S. S. skutočne povedal, že obžalovaný R. H. spolu s jeho švagrom H. V. a A. Š. asi pol roka vyrábali v byte na ul. N. v K. pervitín, pričom v byte bolo cítiť stále zápach po chemikáliách. Tiež svedkyne - zamestnankyne jednotlivých ubytovní a to H. D., M. M., R. S., M. C., L. E. a M. P., kde sa obžalovaný R. H. zdržiaval a vyrábala pervitín zhodne uviedli, že tento sa počas pobytu správal podozrivo, mal požiadavku, aby sa jeho izba neupratovala, pričom počas kontroly bolo zistené, že izby, ktoré užíval, boli zafarbené do fialova, záclony, závesy a obrusy boli sfarbené do žltá a z izieb bolo cítiť zápach po chemikáliách.*

Nemožno nesúhlasit' s okresným prokurátorom, že nielen z priznania sa obžalovaného R. H. pred sudcom pre prípravné konanie pri rozhodovaní o väzbe, že odkedy prišiel z Č. do K. od začiatku roka 2006 až do jeho zadržania 23.3.2007, žil z výroby a predaja pervitínu, ale tiež z výpovede svedka S. S. a vyššie uvedených svedkov je preukázané, že obžalovaný R. H. neoprávnene vyrábala, predával a prechovával po dlhší čas omamné a psychotropné látky.

Skutkový stav, ktorý krajský súd na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania pred okresným súdom ustálil, mal zistený nielen zo svedeckých výpovedí, ale predovšetkým z objektívnych dôkazov a to konkrétne znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie toxikológia MUDr. L. S. Znalkyňa uviedla, že po vyšetrení vzorky moču odobratého u obžalovaného R. H. dňa 23.3.2007 sa potvrdila prítomnosť amfetamínu a metamfetamínu (pervitínu), ktoré sú v zmysle zákona č. 13/2004 Z. z. zaradené do 2. skupiny psychotropných látok. Znalkyňa vysvetlila, že efedrín a pseudoefedrín sa dajú získať extrahovaním z niektorých voľne dostupných liečiv tabletkách alebo v tekutom stave.

Ďalším chemickým postupom sa z nich dá vyrobiť metamfetamín. Účinky pseudoefedrínu a pervitínu vzhľadom k tomu, že patria do jednej skupiny amínov, sú totožné, ale môžu sa líšiť v závislosti od koncentrácie účinnej látky. Ďalší objektívny dôkaz, ktorému bolo potrebné prisúdiť veľké dôkaznú silu a následne tento dôkaz aj takto hodnotiť, je znalecký posudok Kriminologického a expertízneho ústavu PZ v Košiciach, z ktorého je zrejmé, že na steroch z rúk obžalovaného R. H. bola zistená prítomnosť stôp amfetamínu a metamfetamínu. Amfetamín a metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č.139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov do 2. skupiny psychotropných látok. Z predmetov zaistených pri domovej prehliadke v ubytovni B. na ul. T. v K. v injekčných striekačkách, na lyžičke, fľaši na zaváranie, sklenenej banke sa potvrdila prítomnosť metamfetamínu, v 17 ks igelitových sáčkoch, plátenom vrecku, na variči bola zistená prítomnosť efedrínu, v rôznych fľašiach sa potvrdil toluén lekársky, kyselina fosforečná, kyselina chlorovodíková, boli zaistené aj prázdne krabičky od lieku Modafén. Podľa znaleckého posudku KEU PZ Košiciach sa toluén, kyselina fosforečná a jód používajú pri výrobe metamfetamínu z efedrínu redukčnou cestou. Efedrín je prekursorom na výrobu psychotropnej látky - pervitínu.

Na základe vykonaných dôkazov okresným súdom získaných zákonným spôsobom sa krajský súd musel stotožniť s odvolacími námietkami prokurátora a to preto, lebo nie výsluchmi svedkov, ale hlavne objektívnymi dôkazmi bol skutkový stav preukázaný a odvolací súd ho mohol spoľahlivo ustáliť a napraviť tak pochybenie okresného súdu.

Na základe takto zisteného a ustáleného skutkového stavu potom krajský súd vyvodil aj právny záver, že obžalovaný R. H. tým, že po dlhšiu dobu za účelom ďalšieho predaja vyrábal a prechovával pervitín naplnil po objektívnej stránke znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok a prekursorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods.2 písm. c/ Tr. zák.“

Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu dostatočné, a to tak z hľadiska jeho súladu s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj z hľadiska jeho ústavnej konformnosti. Rozsudok krajského súdu sa v kontexte obsahu spisov a podkladov, z ktorých krajský súd pri rozhodovaní v odvolacom konaní

vychádzal, nejaví ako svojvoľný či arbitrárny, keďže v súlade s požiadavkami kladenými na odôvodnenia rozhodnutí súdov v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Pokiaľ ide o spôsob, akým krajský súd hodnotil dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa, ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov. Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Ústavný súd na základe preskúmania predmetného súdneho spisu, rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, ktoré konfrontoval s námietkami sťažovateľa, rozhodol o tejto časti sťažnosti tak, že ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ namieta tiež zásah do svojho práva na obhajobu, ktorý vidí v skutočnosti, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu, a sám vo veci rozhodol bez toho, aby vykonal ďalšie dokazovanie. V tomto postupe krajského súdu sťažovateľ identifikuje porušenie princípu bezprostrednosti, ako aj zásady kontradiktórnosti konania.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku odvolací súd môže konanie doplniť dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o odvolaní rozhodnúť.

Krajský súd vo svojom rozsudku č. k. 5 To 8/2010-1081 z 27. apríla 2010 konštatuje na strane 8 skutočnosť, že okresný súd vykonal vo veci „*veľmi rozsiahle dokazovanie, ktorým náležite bolo možné zistiť skutkový stav veci*“. Námietky okresného prokurátora obsiahnuté v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu ani odvolacie námietky sťažovateľa neboli namierené proti rozsahu a spôsobu vykonaného dokazovania, ale proti spôsobu, akým okresný súd dôkazy hodnotil, resp. v prípade odvolania sťažovateľa proti obsahu tvrdení jednotlivých svedkov prezentovaných v rámci prípravného konania alebo konania pred súdom prvého stupňa. Pokiaľ krajský súd za daných okolností považoval mieru zistenia skutkového stavu okresným súdom za postačujúcu pre posúdenie odvolacích námietok a rozhodnutie o nich, bol tento jeho postup podľa názoru ústavného súdu plne v súlade s už uvedenými ustanoveniami § 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku, z ktorých vyplýva, že krajský súd nie je povinný dokazovanie doplniť, pokiaľ skutkový stav zistený súdom prvého stupňa postačuje pre rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní.

K námietke porušenia zásady kontradiktórnosti konania a princípu bezprostrednosti v trestnom konaní ústavný súd z obsahu vyžiadaného súdneho spisu zistil, že krajský súd v odvolacom konaní rozhodoval na verejnom zasadnutí konanom 27. apríla 2010, na ktorom sa zúčastnil sťažovateľ aj jeho ustanovený obhajca, a to na základe predvolania, ktoré bolo obom doručené 22. marca 2010. V danom prípade mal teda sťažovateľ možnosť svoje námietky a argumenty proti odvolaniu prokurátora predniesť najneskôr na tomto verejnom zasadnutí, čo podľa obsahu zápisnice z verejného zasadnutia z 27. apríla 2010 prostredníctvom ustanoveného obhajcu aj urobil. S obsahom odvolacích argumentov okresného prokurátora bol sťažovateľ oboznámený už 22. januára 2010, keď mu bolo doručené odôvodnenie odvolania prokurátora. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ mal dostatok času oboznámiť sa s odvolaním prokurátora a pripraviť sa na verejné zasadnutie o odvolaní z hľadiska vlastnej obhajoby.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne ďalšie konkrétne argumenty, z ktorých by ústavný súd mohol ustáliť, že v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o odvolaniach sťažovateľa a prokurátora došlo k takému zásahu do jeho obhajovacích práv, ktorý by signalizoval porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru. Sťažnosť preto v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

3. K námietke porušenia svojho základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti uviedol len skutočnosť, že krajský súd „...*prejudikoval vinu, lebo rozhodol na základe tvrdení prokurátora*“.

V otázke zásahu do práva na prezumpciu nevinoty ústavný súd už konštatoval, že porušenie práva na prezumpciu nevinoty nemôže samo osebe nastať takým postupom všeobecného súdu, ktorý je v súlade s ústavou a zákonom (mutatis mutandis napr. I. ÚS 44/03, I. ÚS 200/06). V danom prípade ústavný súd nezistil žiadnu logickú súvislosť medzi sťažovateľom tvrdným zásahom do jeho práva na prezumpciu nevinoty a postupom krajského súdu, ktorý si osvojil argumentáciu prokurátora uvedenú v jeho odvolaní a následne vo veci sám meritórne rozhodol. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne okolnosti alebo výroky krajského súdu, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že

k sťažovateľovi pristupoval ako k vinnému, preto sťažnosť vo vzťahu k tejto sťažovateľovej námietke odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. Súčasťou sťažnostného petitu bola aj námietka porušenia čl. 12 ods. 4 ústavy, ktorý však neupravuje individuálne základné práva a slobody. Aplikácia tohto článku ústavy sa preto v individuálnych sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy viaže iba na vyslovenie porušenia osobitne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa. Keďže ústavný súd nezistil sťažovateľom namietané porušenie označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. II. ÚS 395/09, IV. ÚS 4/2010).

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011